

திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் படைப்புகள்

கூட்டுக் குஞ்சுகள்

23

புதிய சூழலில், புதிய தொழிற்சாலையில் வேலைக்கு வந்தாலும், வேலை பழையதுதான்; முகங்கள் மட்டுமே புதியவை. அந்தத் தொழிற்சாலை புதுநகரத்தில் இருந்து ஏழு கிலோ மீட்டர் தொலைவில் இருக்கிறது. பெரிய சாலையின் கிழக்கே கப்பிச்சாலையில் இரண்டு கிலோ மீட்டர் குறுக்கே வரவேண்டும்.

இந்தத் தொழிலகத்துக்கு வேலைக்கு வரும் பெண்களும் குழந்தைகளும் இரண்டு கிலோமீட்டருக்கப்பால் முட்காட்டை அழித்துப் போடப் பெற்ற குடிசை வீடுகளில் வசிக்கின்றனர். இவர்கள், மானம் பார்த்த சீமையிலிருந்து பிழைப்பில்லாமல் அண்மைக் காலங்களில் இந்தத் தொழிற்சாலை வேலைக்காக வந்து ஊன்றியிருப்பவர்கள். இந்தக் குடியிருப்பிலிருந்து சுமார் அறுபது சிறுவர் சிறுமியரும், இருபது முப்பது பெண்களும் அந்தத் தொழிலகத்துக்கு வருகின்றனர். வேறு சில பெண்களும் ஆண்களும் இன்னும் தள்ளியிருக்கும் பட்டாசுத் தொழிலகத்தில் வேலை பார்க்கின்றனர். மற்றும் சில ஆண்கள் பாரவண்டி இழுத்தும், பளு சுமந்தும் பிழைப்பவர்கள். பூமியில் ஈரம் படிய மழைத் தூற்றல் விழுந்தால் காடு கழனி வேலைகளை நாடிச் செல்பவரும் உண்டு.

மாரிசாமி இந்தக் கிராமத்துக்கு ஏற்கனவே சைகிளில் நள்ளிரவு நேரங்களில் சண்முகத்துடன் வந்ததுண்டு. தொழிற்சங்கப் பிரசாரத்தைச் செய்ய வந்து, கருப்பன் என்ற ஆளுடன் மோதிக் கொண்டிருக்கிறான்.

இப்போது அங்கே, 'தீப்பெட்டித் தொழிலாளர் நல சங்கம்' என்ற பலகை தொங்கும் குடிசை ஒன்றைப் பார்க்கிறான். வந்து வேலைக்குச்

சேர்ந்த புதிதில் தங்குவதற்கும் சாப்பிடுவதற்கும் சரியான இடம் கிடைக்கவில்லை. இரவு பெரியசாலைக்குச் சென்று புரோட்டாக்கடை தேடி ஏதேனும் உண்டான். அங்கேயே தெருவோரம் கடைப்படியில் இரவைக் கழித்தான். மூன்றாம் நாளே செவந்து அறிமுகமானான்.

அவள் வீட்டிலிருந்து மேல்பெட்டி அடிப்பெட்டி ஒட்டிக் கொண்டு வருவாள். சாக்குச் சுமையைத் தலைமீது சுமந்துகொண்டு அவள் இடுப்பில் ஒரு மண்குடம் சகிதம் காலை பதினோரு மணியளவில் வருவாள். அப்போது அவன் அங்கு வரும் தேநீர்க்காரனிடம் ஒரு தேநீர் கேட்டு வாங்கி அருந்திக் கொண்டிருப்பான்.

இளமையும் மிடுக்குமாகக் காட்சியளிக்கும் செவந்தியிடம் கணக்கப்பிள்ளை கண்ணியமாக நடக்கிறானா என்று அவனையறியாமல் ஓர் காவல் உணர்வு தோன்றிவிடுகிறது.

“ஏ புள்ள? எம்புட்டுத் தண்ணி தெளிச்ச? ஏ இதென்ன?” என்று பெட்டிகளைக் கழித்துப் போடுகிறான் அவன்.

“ஐயோ என்ன இம்புட்டக் கழிச்சிப் போட்டிய?... போடுங்க?” என்று அவள் மன்றாடுகிறாள். அவன் மறுத்து ஒண்ணரை ரூபாய் கூலிக்குத்தான் சிட்டை பதிகிறான்.

அவள் அட்டைக்குச்சி கேட்டு வாங்காமல் குடத்தை இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு திரும்புகையில், அவன் அவள் முன்றானையைப் பற்றி இழுக்கிறான்.

“ஏ புள்ள, கோச்சிட்டுப் போற? அட்டசில்லு வாங்கிட்டுப் போ! நாளக்கிக் கூடப்போட்டுத் தாரண்டி!”

செவந்தி வெடுக்கென்று திரும்பி காறி உமிழ்கிறாள்.

அப்போது தேநீரைச் சுழற்றி ஆற்றிக் கொண்டிருந்த மாரிசாமி அங்கு விரைந்து வருகிறான்.

“என்ன தகராறு? என்ன புள்ள?”

“பாருங்க, இம்புட்டுப் பொட்டி, ரெண்டு குரோசு போல கழிச்சிருக்கா! அட்டசில்லு வாங்கிட்டுப் போகணுமாம் முந்தியப்புடிக்கிறா...”

அவன் மாரிசாமியைப் பார்த்து விரசமாகக் கண் சிமிட்டுகிறான்.

“உன்ற செறுக்கியா இவ...”

“மரியாதியாப் பேசு...!” என்று செவந்தி உறுமுகிறாள்.

“ஏன்யா, ஒங்க இஷ்டத்துக்குக் கூட்டறதும் கழிக்கிறதும் நல்லாயிருக்கா?”

“ஏம், நீயாரு பெரிய மானேசர், கேக்கவந்திட்டா... உன் ரோக்கியம் தெரியாது! ஒதை குடுத்து இளஞ்சேரன்லேந்து அனுப்பிச்சிருக்கா. இங்கியும் கல்தா குடுக்க நாளாவாது!”

செவந்து அன்று அட்டைக்கட்டுத்தாள் எதுவும் வாங்கிச் செல்லவில்லை. மாரிசாமி அன்றிரவு அந்தக் குடியிருப்புக்குச் செல்கிறான். குண்டும் குழியும் புதருமாக ஒற்றையடிப்பாதை கூடச் சீராக இல்லை. சைகிளிலும், தலையிலும் இடுப்பிலுமாக ஆண்களும் பெண்களும் அந்த எட்டு மணி நேரத்தில் எங்கிருந்தோ தண்ணீர் சுமந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

நிலாக்காலமாதலால் வெளியே குஞ்சு குழந்தைகள் சிலர் ஆடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். தொழிற்சாலையிலிருந்து அப்போதுதான் நடந்து திரும்பிய சில குழந்தைகள் சோற்றுக்காகச் சோர்ந்து உட்கார்ந்திருக்கின்றனர்.

செவந்தி வெளியே கம்பு குத்திப் புடைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். இவனைக் கண்டதும் இனம் புரிந்து கொள்கிறாள்.

“வாங்க... வாங்க...!” என்று அவள் வரவேற்ற குரல் கேட்டு உள்ளிருந்து அவள் தாய் வருகிறாள்.

அவள் தந்தை சாத்தப்பனும் தாயும் ஃபயராபீசில் வேலை செய்பவர்கள். செவந்தியின் ஒரு தங்கையும் தம்பியும் தீப்பெட்டித் தொழிலகத்தில் வேலை செய்கிறார்கள். செவந்தியின் அக்காளைப் புதுவயலில் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவள் கல்யாணத்துக்கு வாங்கிய கடனே இன்னும் அடைபடவில்லை. சாத்தப்பன் மாலையில் வேலை முடிந்து இன்னம் வரவில்லை. வேலை முடிந்து நேராக அவன் வரமாட்டான். குடித்துவிட்டு, கடையில் தின்றுவிட்டுத்தான் வருவான்.

தீபாவளி முடிந்து விட்டால் ஃபயராபீசின் வேலைகள் ஓய்ந்துவிடும். மழை நாட்களில் பட்டாசு காயப்போட முடியாது. அந்த இரண்டு மூன்று மாசங்கள் அவன் ஒரு வேலைக்கும் போகமாட்டான். கடன் தான் வார வட்டிக்கடன் வாங்கியிருக்கிறார்கள்.

அவன் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே சாத்தப்பன் வந்து விடுகிறான். அவன் மாரிசாமியைப் புரிந்து கொள்கிறான். “சங்க ஆளில்ல நீ?” என்று இரகசியமாக விசாரிக்கிறான்.

“ஆமா, இங்க ஒரு சங்கம் இருக்காப்பல இருக்கு? பாட்டரியிலேந்து பிள்ளங்க அஞ்சு மணிக்கு இந்தக் குண்டுக் குழி முள்ளுத்தடத்தில் வருதுங்க. ஒருபாதை நல்லாயில்ல, தண்ணிக்கு எங்கியோ ஊருணிக்குப் போய் அலஞ்சிட்டு வாரிய. ஒரு பாதை போட்டு, கிணறு தோண்டனும்னு சங்க மூலமா கேக்கக் கூடாது?” என்று மாரிசாமி விசாரிக்கிறான்.

“ஆமா, பொம்பிளக கஷ்டம் அவியளுக்கெங்க தெரியிது? சங்கம்னு வச்சிருக்கா” என்று செவந்தி கூறுகிறாள்.

“ஆரு பணம் பிரிப்பா?”

“பளபளன்னு சைகிள் வச்சிருக்கிறாரே? கருப்பன்னு உசரமா ஓராளு. அவனும் உங்கூர்க்காரப் பய்யந்தா பாட்டரியில ஆபீஸ்ல வேல செய்யறா?”

“இங்கே இல்லியா?”

“இங்கே இரண்டு வீடு அவுருடையதுதா. வாடக பதினஞ்சு ரூபான்னு விட்டிருக்கா. அவெ அடுத்தாப்பில ஊருணிக்கரை கிராமத்தில் இருக்கிறா. சைகிள்ள வந்திடுவா...”

“சங்கத்தில் என்ன செஞ்சிருக்கிறாங்க?”

“கடன் - வார வட்டி மாச வட்டிக்கு அவந்தான் குடுப்பான். பிறகு சனவரியில, அட்வான்ஸ் வாங்கித் தருவா. கடன் அடைப்போம். திரியும் கடன், வட்டி...”

“கடன் குடுக்கிற சங்கம் தானா அது?”

“எதுனாலும் அவசரம்னா, வருவா. முன்ன, அந்த யேசம்மா புள்ள பெற முடியாம வகுத்துல புள்ள குறுக்க வழந்திச்சி, அப்ப சங்கக்காரங்கதா கட்டில் கொண்டாந்து நாலுபேராத் தூக்கிட்டுப்போயி, பாட்டரி வாசேல்லேந்து வண்டி வச்சி ஆசுபத்திரிக்குக் கொண்டு போனா, புள்ள செத்துப் போச்சு, ஆனா, அவ நல்லா வந்திட்டா...”

“இதெல்லாம் நீங்க உண்மையான சங்கத்துல சேரக் கூடாதுன்னு செஞ்சிருக்கிற ஏற்பாடு. நம்ம சங்கந்தான் உண்மையில் தொழிலாளிகளை ஒரு சக்தியாகச் சேர்த்து, உரிமைகளுக்குப் போராடும் சங்கம்...”

“அதென்னமோ மெய்தான். ஆசுபத்திரியெல்லாம் எல்லாருக்குமா கூட்டிப்போறா? அதா நம்ம இசக்கிமக முள்ளு கிளிச்சி, சீப்புடிச்சிப் புரையோடு இங்குனயே கெடந்து செத்துப்போச்சி. ஆசுபத்திரிக்கு ஆரு கூட்டிட்டுப் போனா? எத்தினியோ பேரு இங்ஙனதா காச்சல் வந்தாலும் கடுப்பு வந்தாலும் கெடந்து சாவுறம். இதுவரய்க்கும் யேசம்மா ஒருத்திதா... அது புருசனும் கொஞ்சம் முனஞ்சி மானேசர்ட்ட சொல்லி, ஏற்பாடு செஞ்சதால கொண்டுட்டுப் போனா.”

“சம்முக அண்ணாச்சி வருவா. நாமெல்லாம் சேந்து முதல்ல பஞ்சாயத்துல ஒரு ரோடு போட்டு, தண்ணிக்கு வழி பண்ணுவம் - சம்முக அண்ணாச்சி தெரியுமில்ல?”

“தெரியும். அவரு மகதான மாச்சஸ் முதலாளியக் கட்டிடுக்கு?”

“ஆமாம். அந்தம்மா இந்தக் குழந்தைகளுக்கு வேலை குறைச்சு, வசதி செய்யணும்னு போராடிட்டிருக்கு... நாம எல்லாம் மொள்ள ஒண்ணு சேரணும்...”

“அதுக்கு அவன் விடுவானா? எல்லாம் இங்க ஆளுக வச்சிருப்பா! நீங்க இங்க உக்காந்து பேசுறீங்கன்னா, நாளக்கி எம்பொட்டியக் கூடவே கழிச்சிப் போடுவா!” என்று தெரிவிக்கிறாள் செவந்தி. அவன் அன்று அங்கேயே உணவு கொள்கிறான். வெகுநேரம் பேசிவிட்டு வாயிலில் படுத்துக் கொள்கிறான்.

அடுத்த நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை. ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில், குளியல், துணி அலசல் போன்ற கிரமங்களுக்குத் தண்ணீர் தேடிச் செல்லவேண்டும். முக்கியமாக முள்காட்டில் சென்று வேலிக் கருவை முள்வெட்டி அடுப்பெரிக்க இழுத்து வரவேண்டும்.

அவர்கள் வாயிலில் படுக்க இடம் கொடுத்துச் சாப்பாடும் போடுவதற்காக அவனும் உதவி செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. முள் வெட்டி வர அவனும் செவந்தியும் மற்றவர்களுடன் செல்கின்றனர். பச்சையாக வெட்டி, சுமையை இழுத்து வந்து வாயிலில் போட்டு வைத்தால் வெயிலில் காயும். அடுத்த வாரம் அதை ஒடித்து அடுப்பெரிப்பார்கள்.

அந்தக் குடியிருப்புக் குடும்பங்கள் இப்படித்தான் பிழைத்தார்கள். வாரம் ஒரு நடை, புது நகரம் சென்று அரிசி, மண்ணெண்ணெய் போன்ற அத்தியாவசியப் பொருளை வாங்கி வர, சாத்தன் போவான். அம்மாவும் மற்ற குழந்தைகளும் தண்ணீருக்குப் போவார்கள்.

மாரிசாமிக்குச் செவந்தியுடன் முள் வெட்டச் செல்லும் நேரம் வசந்தப் பூஞ்சாரலில் நனைவது போலிருக்கிறது.

“இம்புட்டுச் செடியும் முள்ளா இல்லேன்னா எப்பிடியிருக்கும் புள்ள?” என்று வம்புக்கிழுக்கிறான்.

“என்னமாயிருக்கும்? செடியே இருக்காதில்ல? அம்புட்டுப் பேரும் ஆட்டுக்குக் குழை வெட்டிப் போட்டிடுவாங்கல்ல?...” என்று அவள் சிரிக்கிறாள். புதர் நடுவே முட்களுக்கிடையே அவளைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிடும் வேட்கை உந்துகிறது. முட்செடியில் பசுந்துளிர் மினுமினுக்கும்போது, செவந்தியின் கன்னங்களில் பசுந்துளிரில் படும் வெயில்பட்டு மினுமினுக்கும் போது, பரவசம் தோன்றுகிறது. வாழ்க்கையில் எல்லாக் கவர்ச்சிகளைக் காட்டிலும் இது ஆற்றலும் இனிமையும் வாய்ந்தது. ஆனால், இதை இந்தப் ‘புல்லர்கள்’ எப்படிச் சாக்கடைச் சரக்காகப் புரட்டிப் போடுகிறார்கள் என்று நினைத்துக் கொள்கிறான்.

செவந்திக்கு முள் வெட்டிச் சுமைபோடுவதில் இரண்டு வருட அனுபவம் உண்டு. அவனுக்கு அத்தகைய அனுபவம் கிடையாது. கையில் துணியைச் சுற்றிக் கொண்டு மெள்ள வெட்டிப் போட்டதை ஒன்று சேர்ப்பான். கட்டி இழுத்துக் கொண்டு வருகையில் அன்று அவன் போட்டிருந்த செருப்பு வார் அறுந்து, அவனைக் காலை வாரிவிட்டுவிட்டது. மேடும் பள்ளமுமாக இருந்த அந்த இடத்தில் அவன் சறுக்கி இன்னொரு முட்செடிப் புதரில் விழுந்து விடுகிறான். முள் வெற்றுக்கால் சதையில், குதிகாலில் கழுத்தில், குத்திக் காயமாயிற்று.

“செவந்தி...! ஏ புள்ள...!”

அவள் குரல் கேட்டு வருகையில் அவன் தலைக்கு மேல் கொம்பாகக் குடைபிடிக்கும் முட்கைகளை விலக்கியும் சட்டையில் குத்தும் முள்ளை நீக்கியும் அதிலிருந்து வெளிவரப் போராடிக் கொண்டு இருக்கிறான்.

“ஐயோ, எங்க இப்படி வந்து பதனமில்லாம மாட்டிக் கிட்டிய?” பெரிய முள் கொம்பை வெட்டி நீக்கி, அவன் கால்களில் தைத்த முட்களிலிருந்து விடுவிக்கிறான்.

முள் பொத்த இடம் குருதித் துளிகள் கசிய, ஒரே கடுப்பாய்க் கடுக்கிறது. ஆனாலும் சமாளித்துக் கொள்கிறான்.

“இன்னொருக்க முள்ளுள வழலாம் போலிருக்கு செவந்தி!” அவள் விழிகளால் வெட்டுகிறாள்.

“அப்பிடயா சமாசாரம்? இப்பிடிக் கொத்த ஆளுன்னா எங்கய்யா, முள்ளு வெட்டுற இந்த அருவாளால தலைய சீவிப்போடுவாரு!”

“ஐயோ?”

“என்ன அய்யோ? எங்கய்யா கம்மாத்தண்ணித் தகராறில் ஒருத்தர் தலையச் சீவிப்போட்டு எட்டு வருசம் உள்ளாற இருந்தாரு. எனக்கும் தங்கச்சிக்கும் ஏன் இத்தினி வித்தியாசம்?... அவுரு நல்லபடியா இருந்ததால முன் கூட்டியே வுட்டுட்டா, இங்கிட்டு புழக்க வந்தம்...”

தெம்மாங்கு பாடிய உள்ளம், கருந்திகிலில் சுருண்டு கொள்கிறது. உடல் முழுதும் முள்ளின் கடுப்பு பாதிக்கிறது. காட்டுவெளி கடந்து கப்பிப்பாழை வந்த பிறகு முள்ளை இழுத்து வருவது அவ்வளவு சிரமமில்லை. “நம்மகிட்ட கொஞ்சம் எரக்கமா இருக்கிறது இந்த முள்ளுதாங்க...” என்று செவந்தி அவன் முகத்தைப் பார்க்கிறாள்.

“அதுதான் குத்திடிச்சே? எரக்கம் என்னா எரக்கம்?”

“இல்ல, முள்ளு இல்லேன்னா, நாம அத்த வெட்ட வர முடியுமாங்க? நமக்குன்னு, இந்தச் சீமயில வெட்ட வெட்டத் துளுத்துக்குது பாருங்க?” அந்தப் பட்டுத்துளிரின் மென்மை வலியை மறக்கச் செய்கிறது.

செவந்தியின் அம்மா உடல் கழுவ நீரளித்து, சோறும் போட்டாள்.

“என்னப்பு, காலுல, முள் தச்சிடிச்சா? அது விச முள்ளாச்சே?” என்று இரக்கப்பட்டாள்.

“ஒண்ணுமில்ல, சரியாயிடும்” என்று பிம்ந்துபோன செருப்புக்கு ஒரு ஆணி தேடி அவனே அடித்துக் கொண்டான்.

தொழிலகத்தில் நின்று பணிபுரிகையில் முள்பட்ட உள்ளங்காலும் குதிகாலும் கையும் வலித்தன. மாலை எட்டு மணிக்கு மேல் வேலை முடிந்து, செருப்பைச் செவ்வையாக்க நடந்து செல்லவும் முடியவில்லை. உடம்பு லேசாகக் காய்ந்தது. ஏற்கெனவே குதிகாலில் பித்தவெடிப்பின் எரிச்சல் இருந்தது. வீடு வந்த போது, செவந்தியும் தாயும் தண்ணீருக்குச் சென்றிருந்தனர்; இன்னும் வீடு திரும்பவில்லை. அப்பனையும் காணவில்லை. அவன் சுவாதீனமாக வீட்டுக்குள் சென்று ஓர்புறம் படுத்து விட்டான். அவனுடைய நினைவுகளையும் நோயையும் மூர்க்கத் தனமாக உசுப்பிவிட்ட குரல் செவந்தியின் அப்பனுக்குரியதென்று புரிந்தது.

“...யார் ...பூ ...உழ்...ளாழ வந்து படுக்க...?”

அவன் குடித்திருந்தான். கையில்... அரிவாளா?...

“வெ...ழட்டிப் போழ்டுவ... முண்டா...”

அவனை மூர்க்கமாக இழுத்து வெளியே தள்ளுமுன் மாரிசாமி தானாகவே எழுந்து வெளியேறாகிறான். குழந்தைகள் அஞ்சி ஓர்புறம் கோழிகளைப் போல் பதுங்கியிருக்கின்றனர்.

செவந்தியும் தாயும் இன்னும் ஏன் வரவில்லை?

அவனுக்கு நல்ல காய்ச்சல். வெளியே வேறெங்கும் படுக்க இடமில்லை. சங்கம் என்று பலகை தொங்கிய குடிசைக்கு முன் தான் காலியாக இருக்கிறது.

அங்கும் திண்ணை போன்ற முன் மேடையில் ஒரு பன்றியும் குட்டிகளும் படுத்திருக்கின்றன. அதை ஓட்டிவிட்டு, அவன் அயர்ச்சியுடன்

படுக்கிறான். கொதிக்கும் அனலிடையே குளிர்ப் பூங்கரம் தொடும் உணர்வு அவனுடைய கண்களை விழிக்கச் செய்கிறது.

“ஐயோ, காய்ச்சல் கொதிக்கிது... என்னதும் சாப்பிடுறியளா?... தண்ணிக்குப் போய் வார நேரமாயிப்போச்சு...”

“உன்னப்பா... செவந்தி... அருவாளத் தூக்கிட்டு வந்தா...”

“சவம், இப்பிடித்தா குடிச்சிப் போட்டு வருவா, நீங்க இப்ப வாங்க. எல வதக்கி ஒத்தடம் போடுற...”

அந்த இருட்டில் அவள் கைகளைப் பற்றிக் கொள்கிறான். கந்தகக் குழம்பின் எரிச்சல் போய் கண்களில் மலர்பட்ட சுகம் பரவுகிறது.

குடிசையில் அவள் அம்மா நொய்க்கஞ்சி வைத்துக் கொடுக்கிறாள். செவந்தி இதமாக வேலிக்கருவை இலையையே வதக்கி அவன் மேனிக்காயங்களுக்கு ஒத்தடம் போடுகிறாள்.

அவன் சொன்ன மொழிகள் அவன் செவிகளில் மிக இதமாக உயிர்த்து ரீங்காரம் செய்கிறது. “முள்மட்டுந்தா நம்மகிட்ட கருணையோடு இருக்கு...”

*****